

виолончелъ — инструментъ, който тя започва да учи още като прогимназиална ученичка. На единъ концертъ въ Милано, въ който свири на виолончелъ, я чува видния баритонъ Тита Руфо, който я съветва (следъ като я чува да пѣе) да пожертвува виолончела въ полза на гласа. Завърнала се на следната година въ България, взима участие въ основаването на „Оперната дружба“, пѣе съ голѣмъ успѣхъ въ сценитѣ отъ „Фаустъ“ и „Трубадуръ“; получава една отъ четирѣхъ стипендии, отпущнати отъ министерството на Просвѣщението, та за началото на следната учебна година се отзовава пакъ въ Милано и завършва 5 годишния курсъ на консерваторията — съ медаль 1 степенъ. Пѣла веднага следъ това на единъ концертъ въ Милано съ забележителенъ успѣхъ, тя обръща внимание на известнитѣ милански музикални издатели Рикорди и Сондзоньо, които ѝ предлагатъ блѣскава кариера и пожелаватъ да я чуятъ най-напредъ въ Мими отъ „Бохеми“ — намирайки я „родена“ за тази роля. Преди това, обаче, докажда за единъ месецъ при родителитѣ си въ София, и това идване става съдебносно за нея: увлича се въ дѣлото на „Оперната дружба“, чието процѣтяване става нейна амбиция и целъ на живота. Отъ завръщането си — 1912 до 1928 — тя е била единъ отъ най-важнитѣ стълбове на Народната опера, пѣйки първитѣ сопранови партии въ: Фаустъ, Травиата, Трубадуръ, Сватбата на Фигаро, Карменъ (Микаела), Палачи, Севилскиятъ, Риголето, Миньонъ (Филиа), Фра дяволу, Бѣтерфлай, Каменъ и Цена, Гергана и др. В. обладава качествата, както на една много добра пѣвица, така и на една значителна сценическа изпълнителка: гласъ и игра въ нея стоятъ на една висота. Пѣнието ѝ се отличава винаги съ една голѣма музикалност и културност.

Василенко, Сергей Никифоровичъ — значителенъ руски компонистъ и диригентъ, род. 31 мартъ 1872 въ Москва, училъ тамъ въ университета и консерваторията, където Иполитовъ-Ивановъ и Таневъ сж били негови учители. диригентъ въ операта на Зимина (единъ сезонъ)

и нѣколко години на историческитѣ концерти на „Руското Императорско музикално общество“ въ Москва. Творби: 2 симфонии, 2 сюити, една китайска сюита ор. 60 (1929), 2 симфонични поеми: *Hircus Nocturnus* и „Градината на смъртта“, симфонична картина „Лѣтенъ день“ и една „Епическа поема“ — за оркестъръ; единъ концертъ за цигулка съ оркестъръ; „Екзотична сюита за 12 соло-инструмента; 2 струнни квартета, трио — за обой, фаготъ и пиано, върху татарски мотиви; три балета: „Лола“, „Красивиятъ Йозефъ“ и „Гротеска“; „Жалби на музата“, „Староиталиянски любовни пѣсни“, „Заклевания“ — за хоръ и оркестъръ; хорове и пѣсни за постановкитѣ на Московския Художественъ Театъръ; опера „Синътъ на слънцето“, четири пиеси за 6 чела или виоли — върху лютнова музика отъ XVI и XVII в.

Васконецъ, Хоакимъ — Vasconellos, Joaquim — португалски музикаленъ лексикографъ, авторъ на голѣмъ биографиченъ и библиографиченъ речникъ на португалската музика.

Васюръ, Феликсъ Огюстенъ, Жозе Леонъ — Vasseur, Felix Augustin, Joseph Leon — органистъ и компонистъ, писалъ повече отъ 20 оперети, школи за органъ и хармонимумъ, множество транскрипции на оперни мелодии за последния инструментъ, а сжщо две литургии, и химнъ за „Св. Цецилия“ — за солосопранъ, оркестъръ и органъ.

Ватиели, Франческо — Vatielli, Francesco — италиански музикаленъ изследвателъ, род. 1 ян. 1877 въ Пезаро, училъ въ музикалния лицей „Росини“ въ Пезаро, преподавателъ, после библиотекаръ, и малко време директоръ на музикалния лицей въ Болоня, и лекторъ по история на музиката въ университета. Писалъ: „Единъ музикантъ отъ Пезаро презъ XVI ст.“, „За Лудвигъ Цакони“, „Лира барберина на Л. Б. Дони“, „Росини въ Болоня“, „Музикалната цивилизация на модата“, „Материя и форма на музиката“ и др. В. е единъ отъ основателитѣ и подпредседателъ на Италианското музиколожско дружество.

Вачето, ит. Vacetto — умѣрено, срѣдно-бързо.